

Не знаю, скільки днів...

Здається, вічність.

Розпалася доба, як бите скло,

Відтоді, як маленький чоловічок

Приніс велике в Україну ZVO....

Чи не здавалося вам останнім часом, що ви існуєте в якійсь паралельній реальності? Ніби те, що відбувається навколо, ніяк не могло трапитися із вами?. Може, це сон? Інакше як можна пояснити те, що діється нині у самісінькому серці Європи?

Пам'ятаю перші дні війни. Коли почуття та всі їхні відтінки змішалися настільки, що не вистачить усіх світових запасів чорної фарби, аби їх намалювати...

Страх. Він був першим. Коли серед темної ночі почулися перші вибухи ракет, мозок запрацював аж так, нібито в голові з'явився надшвидкий процесор від самого Ілона Маска. Однак страх так міцно скував усе тіло, що кожен рух давався надзусиллями... Що робити? Куди бігти? Що взяти? Саме тоді, у той жахливий ранок, я вперше за цю війну відчула, якою непотрібною буває більшість наших речей. Чоботи на підборах. Дорогі парфуми. Новий білий светр. Шуба...Лише через кілька тижнів потому, розбираючи ту «тривожну» валізу, ми довго сміялися (так, ми тоді вже сміялися!) з її вмісту...

Коли за кілька годин (здавалися вічністю) почали надходити перші скупі новини, страх змінився розпачем. Адже кожен захоплений метр рідної землі відривав шматок твого серця. Як так? Чому немає спротиву? Про що мовчать ЗМІ?..

А потім прийшов тупий біль. Він не давав заснути вночі. Не давав ні спокою, ні забуття. Бо перші втрати особливо боліли і жахали.

І раптом ... сталося диво!

Замість відчаю прийшли віра з надією... Отак раз – і з'явилися. Укупі.

Ми відчули їх усім своїм єством, кожною клітинкою душі.

І світ став знову блакитно-жовтим.

Віра в людей. У простих, звичайних людей, які плювали в очі озброєного окупанта і брали міні голими руками, які жартували і віддавали на боротьбу останнє. Надія на те, що не залишимося наодинці зі своєю бідю.

І кожен із нас відчув те, що не передати звичайними словами. Щось таке спрацювало на генетичному рівні, яке сторіччями викорінювалося з народу недолугим сусідом-вбивцею.

Та чи можна знищити назавжди світло? Воно завжди з'являється після ночі. Чи можна назавжди приховати правду? Вона завжди впливає на поверхню, як би професійно не навчилися брехати із останкінських екранів, як би не навчилися викривляти історичні факти та викрадати пам'ятки та артефакти «стратегії руского міра». Підміняти поняття, сіяти ненависть та відверту неправду, нацьковувати людей один на одного, вбивати та нищити усе навколо заради надуманих «геополітичних потреб»...

Тож саме в ці дні надлюдського випробування ми і стали єдиним живим організмом, справжнім народом-захисником Землі Своїї України, і відтоді жодні безчинства ворога не здатні нас залякати. Ні в Харкові, ні в Херсоні, ані в Бучі, Ірпені чи Ворзелі, чи навіть на «Азовсталі»...

Україна – це земля вільних людей, які завжди повертаються на рідну землю та ніколи нічого не подарують ворогові.

Увесь світ відчув нашу лють у справедливій боротьбі. Повірів у нас. Підтримав і допоміг. Бо те, що нині відбувається навколо, - це одвічний поєдинок добра і зла, правди і брехні, світла і темряви. Це нова сторінка в історії світу про надзвичайну любов до рідної землі, про мужність та героїзм славетних воїнів, про те, чим будуть пишатися і що возвеличуватимуть усі наші наступні покоління.

Яким же буде наше майбутнє, наше спільне велике майбутнє після перемоги? Усе в наших руках.

Ми маємо бути витривалими, бо попереду багато роботи.

Ми маємо бути мудрими, бо так багато помилок лишили позаду.

Ми маємо бути чесними, бо новий час не для брехні.

Ми маємо бути вдячними, бо скільки втрачено, стільки віддано...

Ми маємо бути рішучими, без вагань і подвійних стандартів.

Ми завжди пам'ятатимемо свою історію і те, ким ми є у цьому світі: вільними людьми, що

разом з усім світом відстояли право на щасливе майбутнє і нікому ніколи його не віддадуть.

Оксана Чорна,

Голова Доманівської районної організації Профспілки